ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Sayı: 12

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — Aralık 1974

Atılım'ı yaymak, onu gözbebeği gibi korumak her komünistin ve sempatizanın kutsal görevidir!

Yaş günü

«Atılım» yaşını doldurdu. Bir yıl neki? Gene de, bütün zorlukları yene yene, sağlam bir gelişme içindedir. «Atılım» memleketin politik yaşamında, işçi sınıfının, yığınların savaşında yerini adım adım alıyor. Aranıyor, seviliyor, yayılıyor. Ulusal bağımsızlık, demokrasi, köklü oluşumlar için sokaklarda gösteri yürüyüşlerine çıkanların savaş bayrağı oluyor.

Atılım'ın gelişmesi, TKP'nin güttüğü politikanın doğruluğunu, onun gittikçe oluştuğunu, güçlendiğini gösterir. «Atılım», partimizin zor bir döneminde çıkmıya başladı. Partiyi yeni savaş çizgisine oturtmak gerekti. TKP dönüşümler yapıyor. Fabrikalarda, her yerde örgütlenmiye, geniş yığınlarla bağlanmıya çalışıyor. Temel örgütler, komiteler kuruyor. İşçi-köylü bağlaşıklığı, ilerici güçlerin, örgütlerin dayanışması, birliği ancak bu yolla, temel örgütler kanalıyla sağlam temellere oturtulabilir. Bu, zor, çetin, uzun bir savaştır.

Lenin, komünist gazetenin rolünü, yerini, görevini kesin çizgileriyle belirlemiştir. Böylesi bir gazete hem kollektif propagandacı, ajitatör, hem kollektif örgütçüdür. Bu gerçeği, «Atılım»ın bir yılı bir kez daha doğrulamıştır. «Atılım», komünistlerin elinde keskin, güçlü bir silâhtır!

Atılım'ı yaymak, onu göz bebeği gibi korumak her komünistin ve sempatizanın kutsal görevidir. Gazeteyi her yandan desteklemek gerek. Fabrikalarda, okullarda, fakültelerde, mahallelerde, köyde, kentte, her yerde olup bitenleri, yığınların direnişlerini, eylemlerini, bu haberleri gazeteye ulaştırmak gerek. İşçi grevleri zincirleme gidiyor. Öğrenci direnişleri gelişiyor. Bunları bir savaş yatağında birleştirmekte TKP'nin yazılı, sözlü yayın organları, gazete ve radyoları önemli rol oynuyor. Bunlara büyük sorumluluklar düşüyor.

Bugün işçi sınıfının birliğini sağlamak, sendikalarda bölünmüşlüğü kaldırmak, dayanışmayı sağlamak savaşta başta geliyor. İşbirlikçi burjuvazinin faşist saldırılarına ancak bu yolla karşı durulur.

«Atılım»bu savaştan ak yüzle çıkacaktır!

TKP kalıcıdır!

Dost, düşman gözlerini TKP'nin üzerine çevirdi. Dostlarımız, TKP'nin savaşlardaki somut gelişmelerini, dar boğazları aşa aşa ilerlediğini gördükçe seviniyor. Biz de bunu görmekle kıvanç duyuyoruz. Düşmanlarımız, bu gelişmelere diş biliyor ve saldırıyor. Ne varki, burjuvazi, yeminli düşmanlarımız artık «TKP yoktur» deyemiyor. Gerici basın homurdanıyor. Ve, holdinglere, bankalara, yabancı tekellere dayanan işbirlikçi burjuvazinin organı gazeteler, kendilerinin, yerli-yabancı patronlarının 55 yıl boyunca TKP'ne yağdırdıkları tükürükleri yalıyorlar. Örneğin, «Son Havadis» gazetesi: «*Türkiye'de en eski parti Türkiye Komünist Partisi'dir. En kalıcı parti de gene TKP*» diye yazdı. Bu tanıma, eski söylediklerini geri almak, gelişigüzel bir çıkış değildir.

Burjuvazi, azılı gerici çevreler, Ankara hükümetleri yarım yüzyıl boyunca, TKP'ne barbarca saldırdılar. Kanlı terör yürüttüler. M. Suphi'leri, Merkez Komitesi üyelerini denize döktüler. Yasakların yasaklarını koydular. Komünist avcılığı, tutuklamalar, işkenceler, yargılamalar, kürek cezaları, komünistlerin ayaklarına vurulan prangalarla zincirleme sürüp gitti. Binlerce komünist, Türkiye işçi sınıfının, halkımızın en yiğit ağulları, kızları emekçi yığınların, proletaryanın kurtuluşu uğrunda, demokrasi, sosyal kurtuluş ve sosyalizm uğrunda can vermiştir. TKP, varlığını en çetin sınıf savaşları süreci içinde kazanmıştır.

TKP kalıcıdır. Çünkü, Türkiye'de toplumun en devrimci gücü olan işçi sınıfının partisidir. Onun savaşkan öncü koludur. TKP, yepyeni tip bir partidir. Ulusal kurtuluş savaşının ateşleri içinde doğmuştur. Ulusal bağımsızlık için sürekli savaş içindedir. Ulusaldır! TKP, Marksçı-Leninci ilkelere dayanıyor. Elindeki savaş silâhı budur. Proleter enternasyanalizmine bağlıdır. Varlığı boyunca bu yolda savaşmıştır.

TKP, iki ateş boyunda savaşagelmiştir. Hem burjuvaziye karşı, hem partiye sızan burjuva akımlarına; l i k i d a t ö r l e r e, yabancı ideolojilere, bozguncularа, polis ajanlarına karşı savaş vermiş, bunu sürdürüyor. TKP, işçi sınıfının birliği için sürekli direnip gidiyor. TKP, fabrikalarda, işyerlerinde, emekçi yığınların içinde, ilerici güçler arasında, üniversitelerde, kışlalarda, bürolarda, her yerde öbek öbek örgütlenme savaşı yürütüyor. Böylesi bağlarla, komitelerle, hücrelerle, işçi sınıfının, yığınların savaşımları içinde yoğurula yoğurula halkla kaynaşıyor. Kalıcılığı böylesi bir savaşla yaşıyor. Nerde grev ve hareket varsa komünistlerin yeri orasıdır. Komünist Partisi ilerici, yurtsever gençliğin yanındadır. Onun savaşlarına yön veriyor. TKP, köylü yığınlarının yanındadır. İşçi-köylü devrimci bağlaşıklığı için savaşıyor.

TKP, bütün ilerici, demokratik, anti-emperyalist güçlerin Ulusal Demokratik Cephe kurmaları uğrunda var gücünü, olanaklarını harcıyor. TKP, gerçek demokratik bir düzen, halktan yana bir hükümet için savaşıyor. Bu savaş platformu, programını halkımıza açıklamış bulunuyor. Bu savaş programının bütün ilerici güçlere, örgütlere mal olması yolunda çaba gösteriyor.

TKP'nin kalıcı oluşu böylesi somut bir savaş temeline dayanıyor.

Anti-komünizm curcunası

AP, CGP, MHP gibi irili ufaklı partiler, anti-komünist «Güçlü bir hükümet», halka karşı sağcı bir ihanet cephesi oluşturmak istediklerini açıkladılar. Bu partilerin örgütlediği, beslediği faşist komandolar, ortalığa terör saçıyor. Türkeş'in partisi bir kurultay düzenledi. Buna AP'li, DP'li saylavlar da geldi. Turancılık, Kızılelmacılık yaygaraları koparıldı. «Büyük, yüz milyonluk Türkiye»den söz edildi. Anti-komünizm histerisine yeni bir hız verildi.

İşbirlikçi burjuvazi, anti-komünizmi körüklemekle yoksul halk yığınlarını karanlık içinde, azılı sömürü ve terör koşulları altında tutmak istiyor. TKP, komünistler, ötedenberi burjuva hükümetlerinin bu anti-komünizm terörüne, kıyım ve kırım eylemlerine hedef almuşlardır. TKP, işçi sınıfının birliğini sağlamak, sosyal, ekonamik, politik köklü dönüşümler yapmak, ülkemizi emperyalizmin boyunduruğundan kurtarmak amacını güden bir savaş yürütüyor. Böylesi bir savaştan korktuğu için burjuvazi ve hükümetleri, anti-komünizmin, terörün sivri ucunu daima TKP'ye, komünistlere yöneltmişlerdir.

(Devamı 2. sayfada)

Kapitalizmin genel bunalım süreci

Batı Alman Başbakanı Schmidt, Amerika gezisinde bir dergiye verdiği demeçte, dünya ekonomik bunalımının başlamış olduğunu, bunalımın gittikçe derinleştiğini, söyledi. Hemen ekliyelim ki, Schmidt'in dünyası kapitalist dünyadır. Derinleşiyor dediği bunalım da, kapitalizmin bunalımıdır.

Sosyalist ülkeler bunalım sözcüğüne tamamen yabancıdır. Sosyalizmin genel gelişme yasallıklarına göre hızla ve düzenli bir biçimde gelişmektedirler. Gelişme tempoları, çoğu sosyalist ülkede nüfus artışı hızını aştığından bu ülkelerde işçi sıkıntısı çekilmektedir. Komşumuz sosyalist Bulgaristan iş gücü sıkıntısı çeken ülkeler arasındadır. Türkiye gibi doğal kaynakları zengin bir ülkenin burjuvazisi iş gücü fazlasını satacak yer arıyor, bunun için Libya'nın, İran'ın bile kapılarını çalıyor. Bulgaristan'daki gür gelişme, sosyalizmin gücünü gösteriyor.

Ne var ki, kapitalizmde bunalımın derinleşmesi, emekçi halkın zararına, büyük tekellerin yararına oluyor. En son petrol bunalımından büyük petrol tekellerinin açıktan milyarlar vurduğu, emekçi yığınlarını, daha da talan ettiği meydana çıktı. Kapitalist ekonominin her alanında bu böyledir. Burjuva demokrasisinin temel ilkesi, büyük sermayeye alabildiğine sömürü özgürlüğü sağlamaktır. Ulusal geliri yaratan işçi sınıfı, emekçi halktır. Ama ulusal gelirden en az pay alan yine onlardır. Büyük tekeller ulusal gelire el koymuşlardır. Bunalım artıkça, enflâsyon hızlandıkça, büyük burjuvazinin ulusal gelire el koyma süreci de hızlanıyor.

Enflâsyon, bunalımlar kapitalist düzenin ayrılmaz eşidir. Kapitalist düzen kaldıkça bunalımları da sürüp gidecektir. Ne var ki, kapitalizmin bunalımlarla emekçileri talan etmek olanakları da sınırsız değildir. Bunalımların bir de sömürüye karşı emekçi yığınlarda yarattığı devrimci tepkisi vardır. Burjuvazinin en büyük korkusu da bu tepkidir.

Birleşik Amerika Cumhurbaşkanı Ford'un «en büyük düşmanımız enflâsyondur» demesi boşuna değildir.

Türkiye'deki bunalım, emperyalizmin bunalımlarının bir uzantısıdır. Türkiye'nin bunalımlardan kurtulabilmesi için ulusal, anti-emperyalist bir politika düzeyine girmesi şarttır. TKP işçi sınıfının, emekçi halkın bugünkü aşamadaki savaşını programlaştıran ve bu programı Marksist-Leninist ilkelere oturtan tek partidir.

Atılım'ı her yandan desteklemek gerek. Fabrikalarda, okullarda, fakültelerde, mahallelerde, köyde, kentte, her yerde olup bitenleri, yığınların direnişlerini, eylemlerini, bu haberleri gazeteye ulaştırmak gerek.

Anti-komünizm curcunası

(1. sayfadan devam)

Anti-komünizmin temelinde anti-Sovyetizm yatar. Bu gerici ideoloji, oportünizmle, enternasyonalizme düşman reformizmle, burjuva milliyetçiliği ve ırkçılıkla sıkısıkıya bağlıdır. Burjuvazi, bunların yardımıyle emekçileri ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımından saptırmaya çalışıyor. Bu nedenle, TKP'nin burjuva milliyetçiliğine, Maocu, Troçkist, Kıvılcımlıcı denilen sapık akımlara karşı yürütmekte olduğu ardıcıl savaşın çok büyük bir önemi vardır.

Anti-komünizm, NATO'culuk politikasından ayrılamaz. TKP, komünistler buna karşı öteden beri, bütün olanaklarıyla savaşa gelmiştir. NATO ve CENTO'culuk, halkımızın ocağına incir ağacı dikmiştir. Anti-komünizm militarizmle bağlıdır. Sancarlar, cuntacı, faşist eğilimli generaller, grevci işçilere, yurtsever öğrencilere karşı hem panzerleri-zırhlı araçları, hem anti-komünizm silâhını kullanıyor.

TKP, böylesi bir saldırıya karşı savaşta, işçi sınıfının birliğini sağlamak eylemlerine, onun güçlendirilmesine tarihsel bir önem veriyor. İşçi sınıfının birliği, örgütlülüğü, ulusal ve uluslararası dayanışması, anti-komünizme karşı en güçlü bir panzehirdir. Sosyalist ülkelerin ulaştıkları büyük başarıları, Lenînci barış politikasının olumlu, önemli sonuçlarını halk yığınları arasında yaymak, antikomünizme karşı etkili bir savaş yöntemidir. Böylesi bir savaş, sosyalist ülküleri yaymak yolunda önemli bir etkendir. Komünistlerin, sosyalizm gerçeğini halk arasında yaymakta günden güne daha çok başarı kazandıklarını veriler, olaylar gösteriyor.

Süregen enflâsyon

Kodaman burjuvazinin çeyrek yüzyıldır izlediği enflâsyon politikası, geniş halk yığınlarını açıktan talan etme politikasıdır. TKP, bu politikayı kamuoyuna açıklamış ve halkın geniş katmanlarını pahalılığa, sömürü ve soyguna karşı sürekli savaşa çağırmıştır. Enflâsyon, emekçi yığınları, dar gelirli katmanları eziyor, büyük sermayeye, kasırga kârlar sağlıyor. Koçları, yerli, yabancı tekelleri, holdingleri, OYAK'ları daha da zengin ediyor. Burjuva hükümetleri bu politikayı halka karşı uyguluyor.

Büyük burjuvazi, militarist klik memleketi emperyalizmin harpçi bloklarına, NATO ve SENTO'lara bağladı. Ekonominin, devlet bütçesinin 30 yıldır böylesi bir politikaya göre ayarlanması sonucu karşılıksız kâğıt para bolluğu, enflâsyon, pahalılık, işsizlik, yoksulluk görülmemiş ölçüler aldı. Gelip geçen NATO'cu hükümetler, özellikle 12 Mart'tan bu yana, enflâsyonu körüklemişlerdir. Bu yüzden Türkiye bugün enflâsyonun hızı ve pahalılık bakımından dünyada ikincidir.

TKP, komünistler enflâsyona, pahalılığa, işsizliğe, yoksulluğa karşı işçi sınıfının, geniş halk yığınlarının yürütegeldikleri savaşın ön sıralarında yer almış ve almaktadırlar. TKP'nin bildirilerinde, yazılı ve sözlü yayınlarında enflâsyonla, pahalılıkla savaşa, işçi sınıfının, emekçi yığınlarının yaşam haklarını genişletme savaşımına her zaman büyük önem verilmiştir. TKP, halkımızın sömürüden, terörden kurtulmasını, yurdunun efendisi olmasını, memleketimizde ileri demokratik bir düzen kurulmasını programının temel taşı yapmıştır. NATO'culuk politikasına, zincirleme gelen vergilere, zamlara, tekellerin talanlarına en çok karşı çıkan partinin TKP olduğu tarihsel bir gerçektir. Ve TKP'nin savaşını desteklemek, yurtsever, ilerici güçler, örgütler, halk yığınları için ulusal bir ödevdir.

Geniş halk yığınlarının yaşamı bir cehennemdir. 29 milyon yurttaşımızın aylık geliri 1.200 liranın altındadır. Bir kilo kuru fasulye 15 lira, bitkisel yağlar 25—30 lira arasındadır. Ekmek fiyatı 11 yılda % 580 oranında yükselmiştir. Odun, kömür ateş pahasına. Irmak hükümeti bir yandan baskıyı, öte yandan askersel masrafları % 54 oranında arttırdı. Kıbrıs serüvenine, NATO harcamalarına milyarların ayrılması, enflâsyonu, pahalılığı daha da şiddetlendirecektir.

İşçi sınıfı bu yıkım politikasına karşı savaşıyor. İşçi grevlerini desteklemek bütün ilerici güçlerin boynunun borcudur. TKP, işçi sınıfının birliğini sağlamak, güçlendirmek için elinden gelen her çabayı göstermektedir. İşçi sınıfının birliğini güçlendirmek, halkımızın bugünkü sömürü düzenine, kapitalizmin, emperyalizmin bütün kötülüklerine karşı verdiği savaşı güçlendirmek demektir.

Sınıf savaşında öğretmenlerin yeri

Öğretmenlerin hemen de hepsi halktan gelmedir. Kimileri işçi, köylü kökenlidir. Kimileri de küçük memur, zanaatçı veya esnaf çocuğudur. Emekçi halkın bağrından çıkan bu aydınlar, görevleri nedeniyle halka yakındır. İşçinin, köylünün arasında çalışır ve yaşarlar. Dargelirli yurttaşlardır. Emekçi yığınları tanıyan, onlarla en çok koynaşan, dertlerini kendilerine dert edinen aydınlar öğretmenlerdir.

Bu gerçeği çok iyi bilen işbirlikçi burjuvazi ve özellikle gerici çevreler, ilerici öğretmenlere diz çöktürmek, olamazsa yıldırmak için her çareye başvuruyorlar. Ne var ki, dünyanın birçok ülkelerinde ve övünerek söyliyelim, yurdumuzda da öğretmenlerin çoğunluğu hep ilerici fikirlerin, akımların, eylemlerin yanında yer almıştır. Çeşitli ülkelerin devrim tarihlerine bakarsak komünist partilerinin önde gelen militanları arasında öğretmenlerin seçkin bir yeri olduğunu görürüz. Netekim Türkiye Komünist Partisi'nin kurucularından biri ve ilk genel sekreteri olan Etem Nejat yoldaş da bir öğretmendi.

Memleketimizde özellikle AP hükümetleri zamanında ve 12 Mart döneminde öğretmenlere karşı sürekli ve sistemli bir baskı politikası uygulandı, kıyımdan başlıyarak öldürmeye kadar açık ve sinsi her araç kullanıldı. 14 Ekim seçimlerinden sonra bu terör politikasında bir hafifleme görülmüş olsa da, Irmak Hükümeti dayatılalı beri gerici çevrelerin, faşist komandoların öğretmenlere saldırısı yeniden yoğunlaştı, kıyım eylemleri tekrar hortladı.

Terör döneminin geriye dönmüş olması nedeniyle öğretmenler arasından yükselen protesto sesleri artıyor. Bu konuda demeç verenler, yazı yazanlar, öğretmenin halk davasına hizmet etmekten, ilerici fikirlerin savunucusu olmaktan vazgeçmiyeceğini belirtiyorlar. Bununla birlikte «öğretmen sınıf savaşına karışmamalı» sözleri de ileri sürülüyor. Bu öğütün havada kalacağı apaçıktır. Çünkü memleketimizde sınıf savaşı kaynayıp dururken, öğretmenin bunun dışında kalmasını istemek gerçekçiliğe aykırıdır. Öğretmen sınıf savaşından ayrı, ulusal bağımsızlık, demokrasi uğrundaki savaşın dışında düşünülemez. Öğretmen savaşın içinde, emekçi halkın yanında yer almıştır. Bu bakımdan yurtsever ilerici öğretmenlerin omuzuna düşen görev ağırdır. Öğretmenler bu görevi, işçi sınıfının savaşına, demokratik harekete katılmak, TKP'nin sözlü ve yazılı yayınlarını izlemek, partinin saflarında yeralmakla başarıyla yerine getirebilirler.

TKP nin SESI

Gerçeğin sesidir.
Her Perşembe akşamı
Orta Avrupa saatiyle
21,30 da
orta dalga 908 m. den
dinliyebilirsiniz.

TKP nin SESİ

Her Pazar ve Salı sabahı da
Orta Avrupa saatiyle 9.10 da
Türkiye saatiyle 10.10 da
kısa dalga 31,5 ve 48,5 m. den
dinliyebilirsiniz.

İşçi sınıfı, gerici egemen çevrelerin partilerini bir daha iktidarda görmek istemiyor. İşçiden yana, yani demokrasiden, özgürlükten yana, anti-emperyalist bir hükümet istiyor, bunun kavgasını veriyor. Bu kavgada her yurtsever yerini almalıdır!

Gençliğin direnişi

İlerici, devrimci gençlere karşı saldırılar, baskınlar, provokasyonlar yurt ölçüsünde aldı, yürüdü. Ankara, İstanbul, İzmir, Erzurum, Konya, Trabzon'da, her yerde faşist komandoların, polisin saldırıları sürüp gidiyor. Bu saldırılarda bir işçi, bir de öğrenci genç öldürüldü, onlarca genç yaralandı. Polis yüzlerce genci tutukladı. Emperyalizmin ajanları, ilerici, devrimci hareketi arkadan vurmak için en sinsi saldırılarını yine gençliğe karşı yönelttiler. Amaçları, bir yandan onu yıldırmak, devrimci hareketten yalıtmak, yeni provokasyonlara konu yapmak, öte yandan halkımızın gözlerini ülkemizin temel sorunlarından başka yana çekmektir. Devrimci gençlik bu saldırılara var gücüyle karşı koymaktadır.

Öğrenci gençlik emperyalizme, sömürgen sınıflara yarayan bugünkü eğitim sisteminin kaldırılmasını istiyor. O, ulusal, demokratik ve halkçı bir eğitim sisteminin kurulması, üniversitelere özerklik tanınması, üniversite öğrencilerine yönetime geniş ölçüde katılma hakkının tanınması, yurtlarda yaşam koşullarının iyileştirilmesi, kitap vurgunculuğunun önlenmesi ve faşist komando saldırılarına son verilmesi için savaşıyor.

Öğrenci gençlik bu savaşında yalnız değildir. O, işçi sınıfının, tüm devrimci kuruluşların desteğine dayanır. İşçi sınıfı ve devrimci kuruluşlar ilerici öğrenci gençliğin haklı savaşını destekliyor. 14 devrimci sendikanın yayınladıkları ortak bildiri bu bakımdan ilginçtir. Bildiride: *«Biz devrimci sendikalar olarak faşistlerin üniversitelerde ve iş yerlerinde giriştikleri kanlı saldırılara karşı devrimci gençlikle işçi sınıfımızın kurtuluşu doğrultusunda omuz omuza kararlı tutum ve direnişi göstereceğimizi halkımıza duyururuz»* deniliyor.

Bugün devrimci gençler, öğrenciler gericilerin gençlik hareketini parçalamak, işçi sınıfından koparmak için giriştiği provokasyonlara düşmemek çizgisini tutmuştur. Geçmişin acı deneylerinden kendisine ders çıkarmıştır. O, anti-emperyalist ve demokratik haklardan yana politik bir savaş yürütmektedir. İlerici öğrenci gençlik, halkımızın kurtuluşunu ve kendi özel sorunlarının çözümünü, savaşta işçi sınıfının yanında yer almakta görüyor. Son öğrenci direnişlerinin en önemli yanı, memleketin bağımsızlığı, demokrasi, ilerilik uğrundaki savaşta başarının ancak işçi hareketiyle sımsıkı bağlanmakla elde edilebileceğini ilerici gençliğin kavramış, bunu somut eylemleriyle göstermiye başlamış olmasıdır.

Türkiye Komünist Partisi, emperyalizme, işbirlikçi burjuvazinin uyguladığı kanlı teröre karşı savaşta, yurtsever gençliği her zaman savunmuştur. TKP, bu gençliğin memleket çapında örgütlenmesi için elinden geleni yapacaktır. Bu gençlik halkımızın geleceğidir!

Sılaya dönüş

Yurt dışında çalışan işçilerimiz, elbette ki memleketten kendi istekleriyle ayrılmadılar. Işsizlik, geçim sıkıntısı, umutsuzluk kovdu onları yurttan-yuvadan. Ne garip şey, sılaya dönüşleri de kendi istekleriyle olmuyor. Bu defa «dost hükümetler», patronlar, polisler kovuyor işçilerimizi. Kısa çalışma süresi, altı yıllık oturma izninin bir yıla indirilmesi, izinli gidenlerin yeniden işe alınmaması gibi baskı yöntemlerinin sivri ucu en fazla Türk işçilerine yöneltiliyor.

Bütün bunlar olup biterken, Ankara'da hükümet adamları «Dost Federal hükümetle temas halindeyiz, Türk işçilerine ayrıcalık tanınmasını sağlıyacağız» diye demeçler veriyor. Halil Tunç gibi sarı sendikacılar da «Olmaz öyle rezalet» diye yalnız palavra savurmakla vakit geçiriyarlar.

Görünen köy kılavuz istemez, denir ya, bu iş de öyle. Beş-on yıldır ekmeğini yabancı ülkelerde kazanan işçilerimize bu kapı da kapanıyor. Şimdi yüzer veya biner, yarın öbürgün ise yığın halinde yurda dönmeleri kaçınılmaz bir şey. Bu durumda her işçi, doğal olarak: «Bu gurbetçiliğin kazancı ne oldu?» diye kendi kendine soracaktır. Kimisi biriktirdiği birkaç kuruşu, bazısı-eğer başarabildiyse-öğrendiği yeni mesleği, zanaatı düşünecek. Memlekete dönünce bir iş bulma plânları yapacak. Ama işçilerimiz şunu da biliyor ki, Türkiye'de artık, ancak büyük parayla iş yapılabilir; iş bulmak, hele iyice bir iş bulmak ise, nerdeyse piyango işi.

Hal böyle olunca, yabancı ülkelerden dönen ve dönecek olan işçilerimizin durumu hiç te parlak olmayacak. Sürekli iş bulamamak, her an adaletsizliklerle karşı karşıya kalmak işçilerimizi savaşa, sınıf savaşına zorlayacak. Ve gurbette edindikleri deneyleri bir daha yoklayacaklar. Ve şu görüşe varacaklar: «Yıllarca çalıştığımız yabancı ülkelerde işçilerin büyük bir güç olduğunu gördük. Bunu da herşeyden önce örgütlenmiş, sımsıkı birleşmiş olmaya borçludurlar. Bu örgütler, özellikle komünist partileri işçinin hakkını aramakta, işçi sınıfının memleket yönetiminde söz sahibi olması için savaş yürütmektedirler. Demek ki biz gerçek sendikalarda, ilerici, devrimci partilerde birleşir ve savaşırsak hem hakkımızı alabilir, hem memleket yönetiminde söz sahibi olabiliriz» diye düşüneceklerdir. İşçilerin kurtuluş yolu sınıf savaşından geçer ve gurbette çalışan işçilerimiz bunu deneyleriyle öğrenmişlerdir.

Orman köylüleri

Yurdumuzda ormanlar azalırken işsizler, açlar ordusu durmadan artıyor. Bu ordunun ezici çoğunluğunu köy emekçileri, tarım işçileri oluşturuyor. Ve özellikle orman köylüleri, orman işçileri. Türkiye Komünist Partisi, I. Kongresinden başlıyarak, köklü bir toprak reformu gereğini savunagelmiştir. Değişik illerde köylü eylemleri yıl boyunca daha da yoğunlaşmıştır. Ankara'da «Düzenli ormancılık yönünden orman-köy ilişkileri» konulu teknik bir kongre düzenlendi. İleri sürülen veriler ve öneriler komünistlerin ardıcıl olarak üzerinde durduğu, çözümü için savaştığı bu sorunun güncüllüğünü bir daha ortaya koyuyor.

16 bin orman köyünde bugün 8 milyondan fazla nüfus barınıyor. Tümü topraksız. Bunlardan 3 milyonu tam işsiz. On binlerce orman köylüsü hapislerde. Toprak için orman yaktı, diye. Ama, o toprağa yerleşen ağanın yakasına yapışan yok. Demirel Hükümeti «orman köylülerini kalkındıracağız» dedi. Amerika'dan, Dünya Bankası'ndan milyonlarca liralık kredi aldı. Bu paralarla Demirel kardeşler kalkındı: Kurdukları OR-MA şirketine emperyalist tekeller ortak oldu. Orman köylülerini, hızarcıları, baltacıları 114 kuruş gündelikle çalıştırıyorlar. 30 gr. et parasına ... Ve orman köylüsü açlıkla, işsizlikle boğuşurken, OR-MA gibi, OYAK gibi holdinglerde palazlanan mültimilyonerler Hilton Otellerinde 4–5 milyon liraya patlıyan düğünlerde karşılıklı göbek atıyor. İşçilerimizin, köylülerimizin alın terini viski olarak içiyorlar.

Öte yandan, yoksul köylünün: «Hükümet toprak reformu yapmadı, biz yapacağız!» haykırışlarını jandarma, komando baskınlarıyle, süngüyle bastırmaya çalışıyorlar.

Orman köylülerinin sorunları, tüm topraksız ve az topraklı köy emekçilerinin sorunundan ayrılamaz. Bu köklü sorun ancak, yığınların savaşıyla, köklü bir toprak reformuyle çözümlenebilir.

Bu çözüm yolu TKP'nin 5 Ekim 1974 tezlerinde apaçık belirtiliyor. Bunu ancak, faşist yasalara, baskı-teröre göğüs vere vere savaşımı sürdüren işçi sınıfı başta olmak üzere köy emekçilerinin, yurtsever devrimci öğretmenlerin, aydınların, subayların, gençlerin oluşturacağı anti-emperyalist, halktan yana bir hükümet gerçekleştirebilir.

TKP böyle bir hükümetin iş başına gelmesi için demokratik özgürlükler ortamının yaratılması uğrunda vargücüyle savaşıyor.

Demokratik haklar için savaş

İşbirlikçi burjuvazi işçi sınıfının bilinçlenmesinden, örgütlenmesinden korkuyor. Demokratik hak ve özgürlüklere durmadan saldırıyor. Bu saldırılar yalnız ordu, toplum polisi, faşist komandolar eliyle yapılmıyor. Erimler, Talûlar gibi Irmak hükümeti de gerici tasarılar hazırlıyar.

İçişleri Bakanlığı, hazırlanan gösteri ve toplantı yürüyüşleri tasarısını gerici, faşist maddelerle dolduruyor. Anayasa Mahkemesi, bundan önce işçi sınıfının, geniş emekçi yığınlarının direnişleri sonucu bu anti-demokratik yasanın bazı maddelerini iptal etmişti. TKP, bu kampanyaya aktif eylemsel katıldı, sözlü ve yazılı yayınlarıyla bu savaşımda etkin bir rol oynadı. Egemen çevreler, şimdi, işçi sınıfının, halkın çetin savaşlarla elde ettiği bu demokratik kazanımları hiçe indiriyor.

İşçi sınıfının, geniş yığınların toplantı, gösteri ve miting gibi en doğal hakları budanıyor. Bu faşist yasa ile iki yurttaşın biraraya gelmesi, memleket ve dünya olaylarını tartışması, düşüncelerini açıklaması, toplantı ve gösteri yürüyüşleri düzenlemesi yasaklanıyor. Amaçları: gelişen işçi hareketini polisin kontrolüne teslim etmek, işçi sınıfının bilinçlenmesini, örgütlenmesini engellemek, halkı karanlıklarda tutmak, terör düzenini kolayca sürdürmektir.

Toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasası ve bütün anti-demokratik yasalar kaldırılmalıdır. Bunun için işçi sınıfının, yurtsever ve bütün ilerici güçlerin eylem birliği kurmaları şarttır. Demokratik hakları savunmak, genişletmek elde edilen özgürlükleri tam kullanmak, emperyalizmin ve işbirlikçilerin egemenliğini yıkmak için verilen savaşın ayrılmaz bir parçasıdır. Komünistler bu savaşı örgütlemekle yükümlüdür. Demokratik haklar için savaş zorunluktur.

Lenin köşesi

«Grevler, işçiler arasında birliği pekiştiriyor, işçiye, kapitalistlere karşı başarılı bir savaşın ancak birlikte yürütülebileceği gerçeğini somut biçimde gösteriyor. İşçiler, bütün burjuva sınıfına ve hükümetlerine işçi sınıfının bir bütün olarak karşı çıkması zorunluğunu ancak ve ancak grev savaşları sırasında kavrayabilirler. Bunun için grevler «savaş okulu»dur. Bu «okul»da işçiler düşmanlarına ... karşı, bütün halkın ve tüm emekçilerin kurtuluşu için savaşmayı öğreniyor, bu «okuldan» proletarya ordusunun birer eri olarak, savaşçışı olarak çıkıyorlar.» (Lenin. Tüm yapıtları, c. 4, s. 296).

Memlekette gittikçe keskinleşen sınıf savaşları, hele son aylarin zincirleme grev hareketleri, Lenin'in bu sözlerini bir kez daha doğrulamaktadır. Büyük burjuvazinin, militarist-şovenist kliğin baskılarına, sıkıyönetim terörüne, gerici işbirlikçi partilerin anti-komünizm yaygarasına, faşist komandoların saldırısına, Türk-İş'in boşını tutan Tunç-Şide grubunun hıyanetine, çeşitli soydan ve boydan bozguncuların provokasyonlarına bakmıyarak işçi sınıfı sert savaşlar içinde yoğrula yoğrula birliğini kuvvetlendiriyor.

İstanbul Gizlaved Lastik-Plastik'te, Ülker Bisküvi Fabrikasında, tekstil fabrikalarında, demir-döküm işletmelerindeki grevler tam bir «savaş okulu» niteliğini aldı. Grevci işçiler, zırhlı arabalara, polislere, silâhlı-sopalı komandolara karşı savaşırken, birlik ve dayanışmanın en somut örneklerini verdiler. Bu grevlerin başka bir özelliği de, diğer fabrikalardaki işçilerin, yurtsever aydınların, gençlerin ve değişik demokratik kuruluşların bu grevleri geniş ölçüde desteklemesidir.

İşçi sınıfının birliğinin güçlendirilmesi savaşında Türkiye Komünist Partisi, Lenin'in bu öğütlerini kendisine kılavuz edinmiştir.

Barış politikası

SBKP Genel Sekreteri Brejnev, önce ABD Cumhurbaşkanı Ford'la, sonra da Fransa Cumhurbaşkanı Desten'le görüştü. Her iki görüşmede de Sovyetlerin barış politikası üstün geldi. Ford Sovyetlerin Vladivostok kentine gitti. Dünya barışının temellerinden biri olan silâhsızlanma yönünde, önemli anlaşmaya varıldı. Anlaşma nükleer saldırı silâhlarının sınırlandırılmasını öngörüyor.

Paris'e yakın Rambuye şatosunda ise geleneksel Fransız-Sovyet dostluğu ve işbirliğinin genişletilmesi yönünde anlaşmalar imzalandı. Bunlar arasında, 1975–1979 yıllarını kapsayan ve iki ülke arasındaki ticaret oylumunun iki misli artırılmasını öngören 5 yıllık ekonomik işbirliği anlaşması, başta geliyor. Ayrıca, bir alüminyum kombinasıyla amonyak fabrikasının ortaklaşa kurulması, Sovyetlerin Fransa'ya yer gazı vermesi ve iki ülke arasındaki kredi uygulamalarının önemli ölçüde artırılması konularında görüş birliğine varıldı. Bunun dışında, Fransız-Sovyet politik danışma görüşmelerinin sürdürülmesine karar verildi.

Sovyet-Fransız Ortak Bildirisi, Avrupa'da gerginliğin azaltılmasını, dolayısiyle dünya barışını yakından ilgilendiren başlıca ortak görüşleri kapsıyor. Sovyetler Birliği ve Fransa'ya göre, Kıbrıs'ta barış, ancak adanın bağımsızlık, egemenlik ve toprak bütünlüğüne saygı temeline dayanan görüşmeler yoluyle ve B. M. Güvenlik Konseyi kararlarının uygulanmasıyle sağlanabilir. Adadaki tüm yabancı birliklerin hemen çekilmesi zorunluktur. İsrail ordusu daldığı, üstüne oturduğu Arap topraklarını hemen boşaltmalıdır. Filistin halkına tüm yasal hakları, bölgedeki devletlerin tanıyacağı sınırlar içinde yaşama hakkı sağlanmalıdır. Bunları, taraflar, Yakın-Doğu'da barışın sağlanması için atılması gereken ilk adım olarak tanımladılar. Sovyetler Birliği ve Fransa, Çin-Hindi'nde barışın süregenleşmesi için, Paris Anlaşması'nı bütün tarafların uygulamasını, Kamboç halkının, dışardan hiçbir baskı yapılmaksızın yazgısını belirleme hakkına kavuşturulmasını istediler.

Yayınlanan Sovyet-Fransız Ortak Bildirisinde, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansının bir an önce olumlu bir sonuca bağlanması isteğinin yanısıra, Dünya Silâhsızlanma Konferansının toplanması önerisine de geniş bir yer ayrıldı.

Brejnev yoldaş, Fransa gezisi sırasında, Fransız Komünist Partisi Genel Sekreteri Marşe ile de görüştü. Marşe, Sovyetlerin barışçı atılımlarını FKP'nin büyük bir içtenlikle desteklediğini belirtti. Marşe, ayrıca, FKP ile SBKP arasındaki kardeşçe ilişkilerin kuvvetlendirilmesi, Avrupa'da gerginliğin azalması için yürütülen savaşa yardım edecektir, dedi. Bu sürecin hızlanması için çaba harcayacaklarını, bildirdi. Brejnev de, Sovyetlerin Leninci barış politikasını ardıcıl sürdüreceğini, söyledi.

TKP, Sovyetler Birliğinin barış içinde yan yana yaşama ilkelerini gerçekleştirme çabalarını olduğu gibi, sosyalist ülkelerin barış politikasını, dünyada gerginliğin azaltılması yönündeki tüm girişimleri her zaman desteklemiş ve destekliyecektir. Çünkü dünya halkları, bu arada Türk halkı, harp ve silâhlanma değil, barış ve dostluk istemektedir. TKP'nin Eylem Programında bu barışçı tutum, kesinlikle belirtilmiştir.

Kapitalist ülkelerde (işçi direnişleri)

● İtalya'da üç büyük sendika federasyonunun ortak girişimiyle 4 Aralıkta bütün ülke ölçüsünde genel greve gidildi. 13 milyon emekçinin katıldığı genel grev üniversite gençliğince de desteklendi. İtalyan emekçileri bu yığınsal eylemle, ülkede hızla artan işsizlik, pahalılık ve ekonomik bunalımı kesinlikle protesto ettiler, ücretlerin arttırılmasını, sendikal özgürlüklerin genişletilmesini, emekçi yığınları yararına köklü dönüşümler yapacak bir hükümetin işbaşına getirilmesini istediler. İtalya'da açık işsizlerin sayısı 1 milyon 200 bini buldu.

● Fransa'nın en büyük iki sendika konfederasyonu CGT ve CFDT 13 Aralık gününü ulusal protesto günü ilân ettiler. Yüzbinlerce emekçinin katıldığı gösteri ve yürüyüşler: «İş garantisi isteriz!», «Çalışmak hakkımızdır!» belgileri, sloganları altında geçti. Fransa'da açık işsizlerin sayısı 700 bini geçti.

● İspanya'nın büyük işçi merkezleri San Sebastiyan, Bilbao, Barselona ve Vigo'da yığınsal işçi gösterileri yapıldı. Bir hafta süren bu gösterilere 150 binin üstünde emekçi katıldı. İspanyol emekçileri demokratik hakların genişletilmesini, politik tutukluların serbest bırakılmasını, grev yasağının kaldırılmasını, ücretlerin fiyat artışlarına göre ayarlanmasını istediler.

● Amerika Birleşik Devletlerinde bir yıl içinde fiyatlar ortalama yüzde 11 oranında artmıştır. Tüketim maddelerindeki, fiyat artışları yüzde 20'yi geçmektedir. Resmen açıklandığına göre işsiz sayısı 6,5 milyona ulaşmıştır.

Türk komünistleri, halkımızın özgürlüğü, ulusal bağımsızlığı ve sosyalist geleceğini savunuyor, bu kutsal savaş uğrunda savaşıyorlar. Halkımızın ulusal bağımsızlığını, egemenlik haklarını geri almak savaşı, işbirlikçi partilere, hükümetlere, zorbalıklara, bozguncularа karşı savaş birbirinden ayrılamaz.

Bütçe

Irmak Hükümeti 125 milyar liralık bir bütçe ve 20 milyar liralık bir bütçe açığı dayattı halka. 1975 yılı bütçesi geçen yılın bütçesinden 45 milyar daha fazla. Neden bu artış? Halk yığınlarının, emekçi halkın sorunlarını çözümlemek enflâsyona, pahalılığa, işsizliğe son vermek, memleketi kalkındırmak için mi? Elbette hayır. Bu bütçe büyük burjuvazinin, emperyalizmle bütünleşen egemen çevrelerin, militarist kliğin, NATO'cuların, vurguncuların bütçesidir.

1975 yılı bütçesinde harp masrafları % 54 oranında artırılıyor. Bütçenin aslan payı yine NATO harcamalarına, silâhlanmaya, orduya, polise ve jandarmaya ayrılıyor. Bu da işçi sınıfına, ilerici güçlere karşı uygulanan baskı ve terörün sürüp gitmesi, soğuk harp politikasının körüklenmesidir. İşbirlikçi burjuvazi, işçi sınıfının, devrimci gençliğin demokrasi ve ulusal bağımsızlık savaşını boğmak için halkımızın parasiyle faşist komandolar eğitiyor. Panzerler satın alıyor. Saldırgan NATO ve SENTO'ya milyarlar harcıyor. Halkımızın lokmasından kesilen bu paraları SENTO manevralarında Hint denizine döküyor. Bu yıkıcı harcamaların sonucu halkın sırtına yükletilen milyarlarca borcun faizlerine gidiyor.

Harp masraflarının artırılması ardı arası kesilmeyen SENTO ve NATO manevraları içindir. Kıbrıs'ta 50 binden fazla askerin savaşa hazır durumda tutulması içindir. İşbirlikçi burjuvazi, militarist klik, devlet bütçesi musluklarını, Amerikan, Batı Alman silâh fabrikatörlerinin, yerli ortaklarının kasalarına milyonlar aktarmak için alabildiğine açıyor. Halkımızın parasıyle satın alınan silâhları işçi sınıfına, devrimci güçlere karşı kullanıyor.

Hiç kuşkusuz, böylesi bir nitelik taşıyan bu bütçeden doğan açığın kapatılması için de halkımızın sırtına yeni zamlar, vergiler yükletilecektir. Zamlar, yeni vergiler canavar gibi geliyor.

Bütçenin her şeyden önce NATO'cuların, vurguncuların elinden kurtarılması gerektiğini belirten TKP'nin bu konudaki politikası somuttur, halkımıza açıktır. TKP, ulusal gelirin geniş emekçi yığınların, halkın yararına adaletli ölçüde dağılması için savaşıyor. Çok kazanandan, kat kat çok vergi alınmalı, NATO ve SENTO'dan hemen çıkılmalı. Bütçeden aslan payı ulusal ağır sanayinin kurulmasına, bayındırlık işlerine, okulların, sağlık evlerinin açılmasına ayrılmalı, Halkımız silâh değil, ekmek istiyor. Özgürce yaşamak istiyor. Bu uğurda savaşmak tüm ilerici güçlerin ulusal ödevidir.

Güç birliği

TKP Merkez Komitesi: «Son gelişmeler ve TKP'nin tutumu» üstüne bir açıklama yaptı. Bu tezlerde şöyle deniyor: «*Emekle sermaye arasındaki, işçi sınıfıyla, geniş halk yığınlarıyla işbirlikçi burjuvazi ve onların emperyalist ağları arasındaki uzlaşmaz çelişkiler biteviye yoğunlaşıyor. Burjuvazi bu çelişkilerin, bunalımların içinden çıkmak amacıyle en başta işçi sınıfının direnişlerini kırmaya çalışıyor. Bu yolda orduyu, devletin bütün baskı araçlarını ilerici güçlere, örgütlere karşı kullanıyor.*»

İşbirlikçi burjuvazi, neden işçi sınıfına, komünistlere, ilerici güçlere, devrimci gençliğe böylesine saldırıyor? Çünkü bu kanlı baskı yöntemini kuranlar işçi sınıfının, ilerici güçlerin bilinçlenmesinden, birliğinden, örgütlenmesinden korkuyorlar. Onlar, polisi, ordu birliklerini halkın üzerine sürmekle demokratik anti-emperyalist akımları ezmek, yerli-yabancı parababalarının, toprak-çiftlik beylerinin talanını rahatça sürdürmek istiyorlar. Bunun için de sürekli sıkıyönetimlere gidiyorlar, 141, 142 ve 146 gibi faşist maddelere başvuruyorlar. Geçenlerde İstanbul'da geniş çapta arama-tarama yapıldı, evler arandı, 400'den fazla yurttaş tutuklandı.

Açık bir faşist diktatora için yırtınan bu egemen çevrelerin baskı ve terörü işçi sınıfının, yurtsever gençliğin direnişlerini kıramadı. Tam tersine işçi sınıfının savaşı üsteliyor, daha yığınsal ve örgütlü bir biçim alıyor. Bu direniş politik bir nitelik kazanıyor. İşçi sınıfı yalnız ekmek istemiyor. Sıkıyönetime, baskı ve teröre son verilmesi, anti-demokratik yasaların kaldırılması, halktan yana bir hükümet için savaşıyor. İşçiler arasında, grevlerde, sendikalarda dayanışma eylemleri gelişiyor. İşçiler, komünistlerle, devrimci akımları sürdürenlerle birleşiyor, saflarını daha da sıklaştırıyor. TKP, bu savaşın içindedir. İşçi sınıfının politik ve sendikal savaşının, ilerici gençliğin anti-emperyalist savaşımının böylesine yoğunlaştığı bir dönemde ilerici güçlerin, örgütlerin elele vermeleri yolunda komünistlere büyük ödevler düşmektedir. TKP örgütlerinin ödevi bu güç birliği için savaşmaktır. Birlik güç kaynağıdır.

Sosyalist ülkelerde

■ Bu yılın 11 ayında Sovyetler Birliği'nde endüstri üretimi % 8 oranında artmıştır.

Enerji dalında başta, % 18 artışla, gaz üretimi geliyor. Bunu, % 9'la petro-kimya endüstrisi izliyor. Makine yapımında başta, % 17 artışla, üretim araçları üreten makine ve otomatizasyon endüstrisi geliyor. Traktör ve tarım araçları yapımında artış % 14. Besin maddeleri üretimi % 10, süt ve sütlü mamûller % 9 artmıştır.

Yalnız Ocak-Kasım ayları döneminde 418 milyon ton petrol, 236,5 milyar metre küp doğal gaz, 626 milyon ton taş kömürü üretilmiştir. Gene bu dönemde 124,6 milyon ton çelik çıkarılmış, 485 bin traktör, 280 bin römork yapılmıştır.

■ Polonya Halk Cumhuriyeti'nin Katovitse kentinde sosyalist ülkelerin işbirliğiyle dev bir metalurji kombinası kuruluyor. Bu kombinanın yapımında Sovyetler Birliği donatımını, Alman Demokratik Cumhuriyeti ağır vinçleri, Çekoslovakya çelik kesme makinelerini, Macaristan ve Romanya ise, elektrik ve haberleşme donatımlarını üzerine almıştır.

■ Bulgaristan Halk Cumhuriyetinde 1975 yılı sonuna kadar, metalurji, kimya, enerji ve makine yapımı endüstrisi kollarında olmak üzere 250 işletmede otomatizasyon tamamlanmış olacaktır. Bu 250 işletme tek merkezden otomatikman yönetilecektir.

■ 1975 yılı ilkbaharında 30. kuruluş yılını kutlıyacak olan sosyalist Macaristan'da 4. Beşyıllık Plân döneminde ulusal gelir yılda % 6 oranında artmıştır. Yurttaşların reel gelirleri ise, % 25–26 oranında yükselmiştir.

Başta kimya, enerji, makine kuruculuğu olmak üzere endüstri üretimi yılda % 6–7, sosyalist köy ekonomisinde ise artış, ortalama % 5 oranındadır.

■ 7 Ekimde kuruluşunun 25. yıldönümünü kutlayan Alman Demokratik Cumhuriyetinde ulusal gelir, bu yıl 133 milyar 900 milyon marka yükseldi. Bu rakkam, ADC'nin kurulduğu yıla oranla 6 kat fazladır. Bugün ADC'nde bir haftada, 1949 yılının tüm üretimi elde ediliyor.

1974 yılı Ekim ayı sonunda yıllık plân % 108,6, süt üretimi % 108,9, yumurta üretimi % 113,9 oranında yerine getirildi. Geçen yılın ayni dönemine oranla 136 bin ton fazla et, 178 bin ton süt ve 340 milyon adet fazla yumurta satıldı.

Bugün ADC'nde tarımda 150 bin traktör, 12 bin biçer-döver çalışıyor. Son Beşyıllık Plân döneminde ülkede 500 bin yeni apartıman dairesi kurulmuş olacaktır.

PARTİ YAŞAMI

Budapeşte'de, Avrupa Komünist ve işçi partilerinin Berlin Konferansı için ikinci hazırlık toplantısında TKP delegasyonu adına yapılan konuşma

Sevgili yoldaşlar,

Avrupa'da soğuk harbin gerilemesi, barış ve güvenliğin güçlenmesi süreci aralıksız devam ediyor. Barış ve güvenliğin güçlenmesi aynı zamanda Avrupa'da emekçi yığınların daha geniş ölçüde demokratik haklarına kavuşması için elverişli şartlar yaratıyor. Barışçı, demokratik akımlar kuvvetlendikçe, faşizan, militarist güçlerin etkenliği de geriliyor.

Avrupa'da bu sürecin gelişmesinde Sovyetler Birliğinin, öteki sosyalist ülkelerin barıştan, güvenliğin güçlenmesinden yana çabaları büyük ölçüde yardımcı oluyor. SBKP genel sekreteri Brejnev yoldaşın Birleşik Amerika Cumhurbaşkanı Ford'la, Fransa Cumhurbaşkanı Giscard D'Esteng'le yaptığı görüşmeler, bağladığı anlaşmalar, silâhlanma yarışını frenlemek, soğuk harbi daha da geriletmek bakımlarından elde edilen çok olumlu sonuçlar veriyor, barış ve güvenlik sürecinin gelişmesine yardım ediyor.

Bir yandan da kapitalizmin bunalımlarının derinleşmesi süreci sürüp gidiyor. Kapitalizmin bunalımlarının derinleşme hızının artması, kapitalist alemin 1929–1933 yılları arasında görülen bir çöküntüye doğru yönelmesi, Avrupa Komünist Partileri için çok dikkatli olmalarını gerektiren bir durum da yaratıyor. Geçmişin acı tecrübeleri ile biliyoruz ki, kapitalizmin bunalımları yıkıma yaklaştıkça, faşist yöntemlerle tekellerin açık diktatorasını kurmak eğilimleri de baş gösterir.

Büyük sermaye ve emperyalist çevreler tarafından yönetilen küçük faşist gurupların saldırılarının başgösterdiği ülkelerden biri de Türkiye'dir. Kamplarda saldırı eğitimleri gören bu faşist guruplar fabrikalarda işçi militanlara, sendikacılara, üniversite ve fakültelerde devrimci gençlere saldırıyorlar. Öte yandan bu faşist gurupların saldırılarına karşı işçi sınıfı devrimci gençlik hareketini savunuyor. 14 sendika federasyonu 7 Aralık tarihinde yayınladıkları bir ortak bildiri ile bu tutumlarını açıkladılar. TKP Programı ile, Tezleri ile devrimci gençlik hareketini Maocuların, anarşistlerin bozgunculuğundan arınmak için çaba harcıyor. Bu çabanın konkre sonuçları, devrimci gençliğin «silâhlı saldırılara kışkırtmak» için yapılan provokasyonlara düşmemesi ile beliriyor.

Faşist gurupları geliştiren işbirlikçi çevreler bir yandan da parlamento seçimlerinin yenilenmesine yanaşmıyorlar. Anti-komünizmi halâ kullanmakta direnen bu en gerici çevreler, parlamento seçimlerinin yenilenmesiyle daha da büyük bir yenilgiye uğrayacaklarını görüyorlar.

Türkiye'de anti-komünizm bayraktarlarının, işbirlikçi çevrelerin bu gerilemesini sağlayan etkenlerden biri de Avrupa'da barış ve güvenliğin güçlenmesidir.

Avrupa'da barış ve güvenliğin güçlenmesinde komünist ve işçi partilerinin rolü büyüktür. Komünist ve işçi partilerinin eylem birliği ile hareket etmeleri, dayanışmaları, proletarya enternasyonalizmi, Marksist-Leninist partilerinin yenilmez büyük gücüdür. Dayanışma toplantıları bu birliği güçlendiriyor. Düşman bu dayanışmayı, proletarya enternasyonalizmini yenmek için boşuna çaba harcamıyor.

Bu bakımdan Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin ADC'nin başkenti Berlin'de yapacakları konferans büyük bir önem taşımaktadır. Bu konferansın gecikmeden gelecek yılın ilk altı ayında yapılması doğru olur.

Konferans belgelerinin hazırlanması için bir redaksiyon komisyonun ve bir çalışma gurubunun kurulması gereklidir. Redaksiyon komisyonuna isteyen kardeş partiler katılmalıdır.

Konferans belgelerinin hazırlanması için bir redaksiyon komisyonunun ve bir çalışma ülkelerin, barışın korunmasında, insanlığa ilerleme ve emperyalizmi yenme olanaklarını sağlamada tarihsel rolleri belirtilmeli. Kapitalizmin bunalımlarının hızlandığı bugünkü aşamanın nitelikleri çizilmeli. Komünistere, bugünkü aşamada bütün barışçı, demokratik, anti-emperyalist güçleri bir araya getirmenin yolları gösterilmelidir.

Avrupa Komünist ve İşçi Partileri hazırlık toplantısının Budapeşte'de yapılmasını sağladıklarından ve gösterdikleri konuksevelikten ötürü Macar Sosyalist İşçi Partisi Merkez Komitesine candan teşekkürlerimizi sunarız.

İşçiler, «Referandum yasası kampanyası» gündemini; lokavtın yasaklanması, genel grev hakkının verilmesi, 141, 142. ve 146. gibi faşist maddelerin Türk Ceza Kanunu'ndan sökülüp atılması, Türkiye Komünist Partisine konan yasağın kaldırılması eylemleriyle zenginleştirmelidirler!

Temel örgütlerin görevi

Memlekette sosyal çelişkiler derinleşiyor. İşçi sınıfı her gün direniyor. Grevler yığınsal ve sürekli oluyor. İşçiler yalnız iş, yalnız ekmek istemiyor. Demokratik hakların genişletilmesi, sıkıyönetim terörüne son verilmesi, anti-demokratik yasaların kaldırılması için savaşıyor. Bu uğurda polisin saldırılarına, zırhlı araçlara göğüs geriyor, ölüm orucuna yatıyor, sarı sendika ağalarıyle boğuşuyor. Köy emekçileri ağanın sömürüsüne, zulmüne karşı ayaklanıyor, ağanın el koyduğu topraklarını geri alma savaşı sürdürüyor.

Yüksek öğrenim gençliğinin özerk üniversite için başlattığı boykot hareketi genişliyor. Yurtsever gençliğin emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı çıkışları işçi sınıfından destek buluyor. İşçi-gençlik birliği somut eylemlerde oluşuyor.

Sınıf savaşlarının böylesi bir aşamaya girmesi Komünist Partisi örgütlerinin önüne yeni görevler koyuyor. Parti örgütlerinin, üyelerin ana görevi: fabrikalara gitmek, yığınların arasına girmek, orada örgütlenmektir. Fabrikadaki işçinin, tarladaki emekçinin, üniversitedeki öğrencinin, çilekeş öğretmenin dert ve dileklerinin, günlük sorunlarının çözümüne yardımcı olmaktır. Lenin: *«Halk neredeyse komünistler orada olmalıdır»*, diyor.

Temel örgütlerin, hücrelerin ana görevlerinden bir başkası da: partinin politikasını yığınlara indirmek, yaymak, bu politikayı uygulamaktır. Yığınsal örgütlere dalmak, sendikalara üye olmak, orada örgütlenmek, çalışmaktır. Sözle, yazı ile her türlü olanaklardan yararlanarak propaganda ve ajitasyon yapmaktır. Yığınları uyarmak, onlara savaş yolunu göstermektir. Grev savaşlarının içinde yer almak, bu savaşlarla somut bağlar kurmak zorunludur. Bu savaşları işçi sınıfının, halkımızın ulusal bağımsızlık ve kurtuluş savaşlarıyla bağlamak!» Her fabrika TKP'nin bir kalesi olmalıdır!» belgisini ancak böylesi bir savaş süreci içinde yerine getirir. Partimiz ancak böylesi bir çalışma ve savaş süreci içinde yığın partisi olabilir.

PARTİ YAŞAMI

Likidatörlerin yeni taktiği

İşçi hareketindeki son gelişmelerin niteliği birlikçi olmasıdır. Birleştiricidir. Anti-komünizm işçi hareketi içinde eski ayırıcı niteliğini yitirmiye yüztutmuştur. İşçi sınıfı insanca bir yaşam ve demokratik hakları için mücadele ediyor. Bu savaşta ayırım yapmıyor.

Oysa sosyalist akımda parti enflâsyonu yaratmak isteniyor. Burjuvazinin taktiklerinden biri de işçi sınıfını parçalayarak, sömürü düzenini yürütmektir. TSİP, piyasaya böyle sürüldü. İşçi hareketini hem parçalamak, hem de Kıvılcımcılık gibi anti-Marksist bir sapıklığı işçi hareketine aşılayabilmek için. Ne var ki, TSİP beklenen sonucu vermedi. İşçi hareketini, sosyalist akımı parçalayamadı. Ölü doğdu. Kıvılcımlı demaske olmuş bir kişiydi. Ayrıca «teori»leri, aklı başında olan bir kimseyi yalnız güldürebilirdi.

Yeni sosyalist partiler kurmak birçok çevrelerde kârlı bir yatırım sayılmaya başlandı. Aybar gibi sağ oportünist görüşleri ile işçi hareketine büyük zararlar vermiş bir kişi yine politik alana sürülüyor. Aybar, işçi hareketindeki birikimden faydalanmak, tekrar parlamentoya kapağı atmak, tatlısu «sosyalizminin» parsasını toplamak hevesinde. Son seçimlerde İstanbul proletaryasından yediği şamarı unutmadığından, Doğuya, Kürt yurttaşlara yöneldi. Kasketle köye gitmeyi sosyalizm sayan bu bayın, şalvar veya poturla Kürt yurttaşlarımızı kandıramayacağını şimdiden söyleyebiliriz.

«Sosyalist» parti kurmak isteyen daha başkaları da vardır. Bunların tutumu, işçi sınıfının bugünkü aşamada yürüttüğü savaşın özüne aykırıdır. İşçi sınıfı sarı sendikacılara, yerli yabancı tekellere, faşist komandolara, Irmak Hükümetine, polisine, savcısına, yargıcına karşı, zaman zaman kanlı, savaşında birliğini arıyor ve buluyor da. İşçi hareketini parçalamak herşeyden önce işçi sınıfına karşı, devrimci gençliğe karşı çıkmak, burjuvaziye yardımcı olmaktır.

Bir de «birlik» adına Türkiye'de bilimsel sosyalizme, Marksizme-Leninizme dayanan TKP'ni likide etmek davranışları yeniden canlandırıldı. Bunu canlardıranın MİT olduğunda kuşku yoktur. Bazı kişiler «sosyalist hareketin birliğini sağlamak» parolosıyla kapı kapı dolaşıyor. Ellerinde Maocusunu, Troçkistini, anarşistini «sosyalist» sayan ve hepsini bir araya getirerek işçi hareketini bir çıkmaza sürüklemeyi, onu burjuvazinin kuyruğuna takmayı, TKP'ni likide etmeyi amaçlıyan bir de yazılı provokasyon belgesi var.

Sosyalist harekette birlik, işçi sınıfının güncel ve politik savaşının harında perçinleşecektir. Komünisti, sosyalisti, gerçek sendikacısı orada karşılaşacak, orada omuz omuza verecek ve orada eylem birliği kuracaklardır. Emperyalizme, yerli yabancı tekellere, toprak beylerine, faşist komandolara, sarı sendikacılara karşı bir eylem birliği! Marksizm-Leninizmden esinlenen bir eylem birliği! Sosyalizme açılan ileri bir demokrasi, barış, kalkınma, ekmek, iş ve özgürlük için bir eylem birliği!

İşçi sınıfında gelişmeler ve TKP

Son aylarda, Türkiye'de, işçi hareketinde nicelikten, niteliğe doğru yeni bir sıçrama görüldü. Bu sıçrama, kuşkusuz, işçi hareketinde uzun yıllar boyunca sağlanan bir birikimin sanucuydu.

İşçi sınıfı artık güncel savaşlarla yetinmiyor. Yığınsal bir biçimde sendikal haklarını savunuyor. İstanbul, Adana, Mersin, İzmir, Ankara, İzmit gibi işçi sınıfının yoğun olduğu yerlerde görülen gerçek budur. İşçi sınıfı sendikasını seçmek, örgütlenmek, sermayeye, patronlara, tekellere ve bunların egemenliğine karşı savaşını gerçek sendikasının çatısı altında yürütmek istiyor. Sınıf savaşının bir dayanağı, işçi sınıfının politik öncü örgütü TKP'dir. Öteki dayanğı da yığınsal örgütü, sendikasıdır. Bundan ötürü sınıf savaşının sağlam bir biçimde yürütülmesinde işçi sınıfının gerçek sendikasında örgütlenmesinin önemi büyüktür.

Yine bundan ötürüdür ki, burjuvazi bir yandan TKP'ni yasaklamaya önem verirken, bir yandan da sarı sendikacılar yoluyla, ajanları eliyle sendika hareketini yozlaştırmayı temel politika yapmıştır.

TKP, burjuvazinin, yabancı sermayenin ajanı durumunda olan «sendika»cıları demaske etmek, onları işçi sınıfının içinden atmak için uzun bir savaş yürütüyor. Bu savaş artık somut sonuçlar vermeye başlamıştır. İşçi sınıfı sendikal haklarına yığınsal bir ölçüde sahip çıkıyor. Bu savaşı çok zor şartlarda yürütüyor. Karşısında Tunç-Şide grubunun komandolarını, gangsterlerini, patronları, yerli yabancı sermayecileri ve onlarla bağlaşık Erimlerin, Melenlerin, Talûların uzantısı olan Irmak hükümetini buluyor.

İşçi sınıfının sendikal hakları için yürüttüğü bu daha yüksek düzeydeki savaşın niteliklerinden biri de, onun birliğe yönelik olmasıdır. Türk-İş'e, DİSK'e, bağımsız sendikalara bağlı bütün işçiler, komünistler, sosyalistler, partisizler bu savaşı elele yürütüyorlar.

14 sendika, faşist saldırılara karşı, devrimci öğrenci hareketini savundular. Bir bildiri ile bunu açıkladılar. Bu davranış işçi sınıfının politik savaşta daha bilinçli, daha yüksek bir aşamaya ulaştığının yeni bir belirtisidir. TKP daha 12 Mart'tan önce, devrimci öğrenci hareketine musallat olan Maocuların, MDD'cilerin, Troçkistlerin maskelerini düşürmüştür. Bunlar, burjuvazinin işçi sınıfına, bütün devrimcilere karşı açtığı terörün körükleyicileridir. TKP, ilerici öğrenci hareketini işçi sınıfının savaşlarıyla bağlamak politikası, taktiği gütmüştür. Çok acı tarihsel olaylar TKP'nin görüşünü haklı çıkardı. TKP üyelerinin yeri işçi sınıfının, sendikaların içindedir. Parti ancak bu savaşa öncülük yapmakla yığınların arasında yerini bulacaktır.

İlerici öğrenci hareketi için de aynı şeyi söylemek gerekir. TKP üyesi gençlerin yeri de ilerici gençliğin savaşları içinde olmaktır.

Bir betik

Sorgumun soruşturmamın gecesi gündüzü yoktu,
bir yıl bir karabasandı, bir yıl engizisyon.
Gerekçesini ne yargıç biliyordu, ne de savcı,
Genelkurmaycılardı önyargıyı veren
ve Güvenlik Mahkemesiydi
güvensizlerin güvendikleri güvence . . .
Ne dayak, ne elektrik, ne de erkeklik enenişi . . .
bir zırnık bile koparamadılar büyük inancımdan.
«Komünist» dediler, «Onyıl» dediler . . .
İçimdeki TKP'yi dizüstü getiremediler.